

טרוד בקבלת פני הנציב, צעק: „ביר נא נוכלוס“ (רצוני לומר) תנו להם כאות נפשם.

ואחד הליצנים שבהם הציע לקהל המפגינים לצאת בפחים ריקים בתהלך כה לקראת הנציב, אולם מיד הופיע למונט על סופו וזכרו אחב"י את „שבעון הצדיק“ ומיד נתפזרו ודצו כלם ל„דאר המים“ כדי להשיג מים. אגב, עצתי להעביר גם את יתר שני העתונים היומיים מת"א לירושלים, ואז תפתר כמאלה שאלת ה כ י ם בירושלם.

הכל שלא היתה לי בשעת מעשה מכוונת-צלום, כדי לצלם את המתזה הירושלמי וזה ולקחה את התמונה היפה לתוך האלבום, שיגיש הראים לנציב החדש בעזבו את ירושלם...

* *

ולו הייתי צלם כבן-דב, למשל, הייתי מצלם לא רק את הפגנת-המים שבבלדיה, כדי שיראו כל באי-עולם אחד משבעת פלאי-התבל, שאפשר לראותו אך רק בירושלם הקדושה של הראים, אלא כמה וכמה כחזות-פלאים ממש שברחובותינו וביחוד את דגלי ציון שנתלו בשבוע זה בראש כל חוצות לכבוד הנציב החדש.

שערו בנפשכם: כספי זה שנכווה ברותחין, כידוע, ביומא-דגנוסיא של המלכות ואסרו עליו את הדגל הלאומי שלנו בהזקת-יד, נפל על המצאה חדשה ותלה את דגלנו הפעם „שלא כדרכה“, דהיינו: הדגל של עשרת-השכטים התנופה ברמה לעילא ולעילא מכל דגלתא, ולמטה — גחות-דרגא

טמש! — נתלה דגלנו העלוב על פתחה של חנותו בלי מקל והתנועע כוילון קטן או כסינור על הכירים, להבדיל, וכדי לקדש את עם ישראל ברבים, העיז היהודי היוני הטוב והנלהב שלנו, ובסמך-טוב מצא עצה ופרש כשמלה על שער חנותו הגדולה ותיפה את דגלו הרחב והנאה שהביא עמו כנראה מן הגלות עם המגן-דוד באמצע, הארי הרובץ בתוכו, שבעה כוכבי-לכת של הרצל ושאר הצעצו"עים למיניהם, ודומה היה דגל זה יותר ל פ ר ב ת התלויה לראוה לעיני הבריות לשם ריקלמה...

ובשעה שראיתי את ה„פטיחה“ שעושים גבורינו בדגלנו הלאומי וביחוד את הוותורים שעושים אחב"י לשבנינו על השבון המגן-דוד שלנו, באתי עליהם בטענה עצומה של „כימה נפשך“: אם התירו לנו את הדגל, עלינו לתלות ברמה דגל „כמו שנאמר“ וכאשר עשה מלון-הזו שיצא הפעם לתרבות-דעה ממש והניף את דגלו הכחל-הלבן על מקל ממש ושוה בשוה עם הדגל הבריטי, ואם דגלנו הוא עדיין בבהינת התיכה-דאיסורא בביתנו-הלאומי, מוטב להצניעו בארנו עד שישיב הנציב הראשון ולא יתחלל שמנו ברבים על דינו!...

אגב, בראותי על גורת מלון יז את דגלנו הקטן והחורר כפני הדקלר-ציה שלנו בספר-הלבן — ואפשר נתי-חורה התכלת של הדגל מפני תכלת הרקיע? — החלטתי לקבץ בין תלמידי הנלהבים שיללינגים אחדים כדי לקנות ד' על ד' אמות בד כחול-לבן

ולשלה במתנה למלון יז לעשות דגל לבן ורחב כראוי באמת ל„ממשלה שלנו“. ואפשר, מי יודע? — הגיע הזמן שאחד מפקידנו העליונים שם, כמו למשל קפלנסקי, השמאלי הקיצוני והאריסטוקרטי, שבן-צבי ובן-גוריון הם ימניים למולו — כפי שהצהיר בקונגרס — אפשר שיתרם פונט אחד או אפילו שנים ממשכרתו המצערה של רק שמנים פונט לטובת הדגל הציוני במלון-יז, ובמקום לשלח 20 פונט מקפת-ציון לאינטרנציונל, יש לח פעם אחת רק 19, ופונט אחד יהיה לקרנן הדגל הנציונלי שלנו?...

ורואים אתם? — מבחינה זו רואה אני יותר מכלם את הבנק הלאומי שלנו, שבקש לצאת את ידי חובת כל הצדדים ותלה מחד גיסא את הדגל האנגלי ומאידך גיסא, כמובן, את הדגל ה...-הולנדי, ודגלנו הלאומי — „מאפיש!“, כאן דבר שמיחה!...

מסתמא הקרתי ודרשתי מיד את כל הענין הזה ונתברר לי הדבר מיד וממקור ראשון דוקא ומעשה שהיה כך היה: מתחלה, כשפשטה השמועה ברבים שהותרה הרצועה בדבר הדגל שלנו לכבוד הנציב הגוי, החליט הבנק להרים את הדגל הגדול על יד הדגל של עשרת השכטים, כראוי לבנק הלאומי העברי „שלנו“, ואולם המנהל שענינו בראשו מצא בכ"ז לנחוצ לשאל תחלה בעצת ידידיו מבני דודנו ומיד פנה בתיליפון לא חלילה אל קיש אלא אל „בקשיש“, ותיכה קבל מיועץ-הסתרים שלו תשובה ער-בית קצרה: „מוש לאזים!“ (לא צריך!)

וכל כך למה? — כדי שלא להקניט חלילה את האוזנים, וביחוד את „אוזני רומא“ שלנו, שדרכם לצעק ולהרעיש עולמות, כידוע עוד מההיסטוריה הער-למית שלנו, ולמה יאמרו הגויים?... סגן הבלדיה עשה הפעם כשאל בשעת ירידתו שפנה בסתר אל בעלת-האוב וע"כ נצב לפניו ש מ ו א ל הפוך" וברגע האחרון גזר על פקידו ל ב ל י לתלות את הדגל העברי, ועל „לא“ — אומרים הבריות — אין מתחרטין לעולם, הויץ מהפעם הזו ותוץ מפקידיו הבנק הקטנים שעמדו כלם הפויי ראש והתמרכזו מי בפרהסיא ומי בצנעא על עלבון דגלנו בתוך ביתנו.

ומעשה ביהודי-סופר אחד שנתגלגל ובא בבחילות אל הבנק כדי לתבע ממנו את עלבון הדגל והתחיל טוען בקול על „הבגידה-הלאומית“ וכיוצא בזה כשדאה אחד המנהלים כי העסק בישי, מה עשה? נפל על המצאה, פתח את פנקס השטרות, הציץ בו רגע ואחר פנה אל היהודי הצועק ואמר לו: „שמע נא, חביבי, כמדומני שעליך לשלם לנו היום איזה חוב? שלם ואח"כ תצעק!“ ומיד נאלם היהודי ונעלם...

* *

ואני תרתי לי פנה חבויה — נחשורנא היכן? — דוקא על הגזחטרא היפה והנבוהה של „הבנק שלנו“, והדגל הבריטי היה מטפח על פני ומס"תירני כעין רואים-הייתי, רבותי, בבחינת „יושב בשמים ישחק“, המג-ביתי לשבת והמשפילי לראות דגלים בשמים ובארץ למטה, איך עושים אמבטאות לירושלם עיה"ק כדי שתצא

כשרה ממקוה הכים לקראת האורה הבא מן הדרך ואיך מכבדים את הד-חובות במטאטאים ואת היהודים העוברים בדחיפות, ואמרתי לנפשי: יהי רצון שיבואו אלינו נציבים חדשים בכל שני וחמשי, כדי שיהיו רחובותינו נקיים והרהורים שונים עלו או בלבי: עד שלא בא וילהלם קיסר לא"י לא תקנה ממשלת תורקיה דרכים בארצנו ועד שלא הופיע הנציב החדש בעיר-נו, לא תקנו את רחובות ירושלם בשער יפו ולפני בית הדאר. ואמת הדבר, אילו היו שואלים אותי, הייתי יועץ לראים ולמושל שלנו להכניס את הנציב לא דרך האבטיהים והקשואים של הערכים אשר ב„באבי-אל-כליל“ אלא דרך ב י ת ה כ ר ם, וכטוח אני שהיו מתקנים מיד את הדרך האומללה הזו, מישרים בה את הדרך רים ולא היו דוחים את תקונה לביאת הגואל, כשם שדוחים, למשל, את המשפט של ההתנפלות על המכונית של בית הכרם...

ויש באוצרי עוד עצה טובה אהה — הצעת נפליזה „בפתור וברה“ מעניי-נא דיומא — שבמקום שני הדגלים האנגלים, שהרים הראים ביום הנציב על גורת הבלדיה, יתלה מעכשיו שני פ ה י ם ר י ק י ם ומנהלי מחלקת המים יהיו ביניהם...

הסתכלתי רגע ממרום שבתי אל הקהל דלתתא ובאתי לידי מסקנא, שלולא שלש מאות היהודים הסקרנים שלנו שעמדו אצל שער יפו ובית-הדאר לא היה קהל לקבלת פנים של הנציב...